

[Ulrich.]

ærede Medlem. Men det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at der i de senere Aar baade fra Bykommuner, fra Amtskommuner og fra Sognekommuner gøres umaaelig meget for paa de mest befærdede Steder netop at faa indrettet saadanne Gangstier, at Fodgængere dér kan være i Sikkerhed for den stærkere og stærkere tiltagende Færdsel. Jeg antager dog ikke, at det ærede Medlem vil mene, at Tiden skulde være inde til her i Danmark at anvende 75 Mill. Kr. til Oprettelse af Gangstier for at sikre Fodgængere mod at blive kørt ned.

Det ærede Medlem efterlyste Statistik paa mange Omraader og efterlyste bl. a. en Færdselsstatistik, som skulde gaa ud paa at vise, hvor mange Færdselsulykker der var sket; og jeg antager, at det ærede Medlem da navnlig gerne vilde have at vide, hvor mange Fodgængere disse Færdselsulykker var gaaet ud over.

Nu vil jeg i og for sig mene, naar man taler om Færdselsulykker, at det er yderst sjældent, at der foregaar en Færdselsulykke, uden at det er sammengribende uheldige Omstændigheder, der bevirker det. Disse rene, skære Nedkørsler af Fodgængere eller Cyklister eller Hestekøretøjer er overordentlig sjældne i Forhold til de mange andre Færdselsulykker, der sker i vort Land. Men jeg tror, at hvis man virkelig vilde komme ind paa at kræve det samme System gennemført Landet over, som vi har omkring vore Byer med de forskellige Ordninger af Færdselsforholdene for de forskellige Grene af Færdselen, med Spadserestier og Cyklestier og alle mulige andre Stier sammen med vore Vejbaner, saa vil det blive en Udgift, som dette lille Land — selv om det ganske vist er et overordentlig velstillet Land, vi lever i —, ikke vil kunne overkomme.

Jeg kan ganske dele det ærede Medlems Syn, at det bliver Sognevejene, der særlig trænger til Forbedring, og det fremgaar ogsaa ganske simpelt af, at Tilskuddene til disse fra Motorafgiften har været ringere før i Tiden, end de er nu; men jeg tror, man vil se, at naar først denne Lov har virket nogle Aar og Sognekommunerne faar noget større Beløb til deres Vejes Vedligeholdelse, vil dette Forhold efterhaanden rette sig paa en sund og forstandig Maade. Men at forcere dette frem maa jeg stadig anse for uheldigt, for ikke at bruge noget stærkere Udtryk, og jeg vil derfor ikke kunne anbefale, at man gaar til denne Lovgivning.

Naar det ærede Medlem, der talte for

Partiet Venstre, vilde mene, at det at bruge disse 25 Mill. Kr. om Aaret var at tage 25 Mill. Kr. ud af det produktive Erhverv, har det ærede Medlem ikke ganske Ret i dette, for det ærede Medlem ved jo nok, at vore Statsobligationer opholder sig andre Steder end i Danmark — man kan sige, beklageligvis, eller hvilket Udtryk man nu vil bruge, men det er det virkelige Forhold.

Men jeg er enig med det ærede Medlem, dersom han mener, at man ikke kan kalde disse Foranstaltninger produktive Foranstaltninger. I saa Fald deler jeg ganske hans Syn; saa snart man overskrider det virkelige begrundede Tilskud til Vejenes Vedligeholdelse og Forbedring, saa snart man overskrider det normale Tilskud og særlig gør det saa ekstraordinært som her foreslaaet, er man efter min Mening inde paa at anvende Pengene til Opgaver, der ikke kan kaldes produktive; og er der noget, Samfundet skal holde sig fra, særlig i den vanskelige økonomiske Periode, hvori vi lever, er det uproduktive Foranstaltninger.

Steen: Den Opgave, man gennem det foreliggende Lovforslag søger at løse, har vi indenfor det radikale Venstre gennem en Aarrække omfattet med overordentlig stor Interesse, en Interesse, der fik Udslag i det Forslag, vi fremsatte her i Folketinget i Samlingen 1927—28. Dette Forslag var bygget op paa den Tanke, at Statsmagten skulde tage et Initiativ og give en økonomisk Haandsrækning til Kommunerne til Løsning af de store Opgaver, som Trafikkens Tilbagevenden til Vejbanerne har stillet dem overfor.

Vort Forslag blev den Gang mødt med megen Modstand her i Tinget fra Venstrepartiet og det konservative Parti; de optraadte paa en fælles Front og bekæmpede det i Forening under Feltraabet: Hvor skal Pengene komme fra? Det var allerede i den Forbindelse noget anstrengt, idet de økonomiske Krav, vort første Forslag paa dette Omraade stillede til Staten, var meget smaa; det drejede sig om Differencen mellem den Rente af 3 pCt., som man efter Forslaget skulde tilbyde Kommunerne Laanet til, og den Rente, Staten selv maatte betale. Naar vi oprindeligt havde indsat disse Bestemmelser i Forslaget, var det ikke saa meget det rent økonomiske, vi tog Sigte paa, i hvert Fald ikke dette alene, der laa tillige deri det, at vi ønskede at tilrettelægge Sagen saaledes; at hvad der blev foretaget af Statsmagten, tillige kunde indeholde en Opfordring til Kommunerne